

Betania

Gândul Domnului pentru adunarea Lui

T. Austin-Sparks

Betania

Gândul Domnului pentru adunarea Lui

Există o corespondență între camera de sus din primul capitol al cărții Faptele Apostolilor și Betania, „casa smochinilor”. Cu ajutorul Domnului, vom dezvolta acest gând, ca să îl înțelegem mai deplin. Înaintea noastră este dorința Domnului de a obține, în cele din urmă, ceea ce avea la început – de a avea în poporul Lui, în mod spiritual, ceea ce era El Însuși la început, prin prezența Lui; iar dacă mi s-ar cere să exprim într-un cuvânt care cred că este obiectivul Domnului, aș spune, vorbind simbolic, că acest cuvânt este „Betaniile”. După cum înțeleg eu lucrurile, Betania corespunde pe deplin gândului Domnului. El vrea ca lucrurile să aibă ca temelie temelia Betaniei, să fie zidite conform cu ce reprezintă Betania, și ca Biserica Lui universală să fie reprezentată local de „Betanii”. În continuare, vom privi împreună la șapte pasaje din Biblie în care este menționată Betania.

Domnul recunoscut și primit

Luca 10:38: *„Pe când era pe drum cu ucenicii Săi, Isus a intrat într-un sat (nu uitați că satele reprezintă adunările locale). Și o femeie, numită Marta, L-a primit în casa ei (Știm acum cui îi aparținea casa, cine era capul acelei case). Ea avea o soră numită Maria, care s-a așezat jos, la picioarele Domnului, și asculta cuvintele Lui. Marta era împovărată cu multă slujire, a venit repede la El și I-a zis ...” (ASV)*

În acest prim pasaj unde este menționată Betania sunt prezente unul sau două lucruri care reprezintă, în principiu, acea Biserică, acea Adunare și acea Casă care se află pe în inima Domnului. Mă voi opri, în primul rând, asupra unui cuvânt: „Și o femeie, numită Marta, L-a primit în casa ei.” Cuvântul „primit” este cuvântul cheie în această propoziție, cuvânt care schimbă numaidecât perspectiva asupra lucrurilor. Acest cuvânt creează o linie de demarcație și ne face să înțelegem mai bine lucrurile.

Ne aducem aminte ce a fost scris privitor la venirea Lui din slavă pe pământ, și anume că „a venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit” (Ioan 1:11). De asemenea, El a spus despre Sine: „Vulpile au vizuini și păsările cerului

au cuiburi, dar Fiul omului n-are unde-Și odihni capul” (Luca 9:58). Și dacă ne-am gândi cine este Cel despre care a fost făcută prima afirmație și cine o face pe a doua și am conștientiza, măcar într-o mică măsură, sensul lor real, am fi uimiți. El este Creatorul tuturor lucrurilor, Stăpânul tuturor lucrurilor, Domnul cerului și al pământului; Domnul, care are un drept mai mare decât orice ființă din univers asupra tuturor lucrurilor; Domnul, pentru care și prin care au fost făcute toate – El a venit și nu a avut unde să-Și odihnească capul în lumea pe care a creat-o, în domeniul în care are toate drepturile de stăpânitor. Nu a fost primit, ba încă, descriind atitudinea față de El a celor din neamul Lui, spune: „Iată moștenitorul; veniți să-l omorâm și să punem stăpânire pe moștenirea lui. Și au pus mâna pe el, l-au scos afară...” (Matei 21:38-39).

Aici însă citim: „Și o femeie, numită Marta, L-a primit...”. „Biserica Mea” – „biserica Mea” – Adunarea Lui, Casa Lui spirituală este locul unde este primit cu bucurie și unde Își găsește odihna. Este locul Lui – locul *Lui* într-o lume care-L respinge; este locul unde este recunoscut. Ați observat că întotdeauna, în toate adunările împrăștiate pe fața pământului, *acest* lucru este începutul unei adunări? Ei „primesc” cuvântul. Asta s-a întâmplat la Rusalii: „Atunci au primit cuvântul ...” (Faptele Apostolilor 2:41). În Filipi, „o anumită femeie, numită Lidia, ... a cărei inimă Domnul a deschis-o, ca să ia aminte la cele ce spunea Pavel. După ce a fost botezată, ea și casa ei, ne-a rugat și ne-a zis: «Dacă mă socotiți credincioasă Domnului, intrați și rămâneți în casa mea»” (Faptele apostolilor 16:14-15, ASV). Acesta constituie începutul unei adunări – acest lucru este valabil pretutindeni. Înțelegerea spirituală dă naștere unei inimi deschise. Aceasta este prima caracteristică a Bisericii Lui: „L-a primit”. Și înseamnă să-I acordăm loc Lui, *locul* de cinste.

Este ceva foarte simplu, însă înseamnă foarte mult pentru Domnul, și este foarte important și pentru noi, deoarece înseamnă că Domnul nu numai că vine, asemeni unui călător în mijlocul nostru, ci și că are o bază, un teren, un loc care Îi asigură cele necesare pentru a-Și dobândi toate drepturile Sale pe plan universal. Permiteți-mi să ilustrez acest lucru.

Vă amintiți istoria tragică consemnată în 2 Samuel 15, despre respingerea lui David, când Absalom i-a uzurpat tronul. Este o istorie mișcătoare: David este alungat din locul lui, pleacă, părăsește domeniul asupra căruia avea drepturi. Câteva persoane îl urmează, iar preotul Țadoc aduce chivotul lui Dumnezeu cu el, însă David se întoarce spre Țadoc și-i spune: „Du chivotul lui Dumnezeu înapoi în cetate. Dacă voi căpăta trecere

înaintea Domnului, mă va aduce înapoi și mă va face să văd chivotul și locașul lui” (vers. 25). Ceea ce voia David să spună era următorul lucru: „Când mă voi întoarce, voi avea în cetate, în locul în care am fost respins, pe cineva care simte cu mine, la care mă pot întoarce. Nu voi reveni ca un străin; nu mă voi întoarce ca să nu găsesc nimic; nu mă voi întoarce pentru a nu găsi niciun loc; nu mă voi întoarce pentru a descoperi că nu am o casă; mă voi întoarce la cineva care este una cu mine. Țadoc, tu ești una cu mine; da, ai vrut să pleci împreună cu mine – aceasta arată că simți în mod desăvârșit cu mine. Întoarce-te așadar în cetate; și când mă voi întoarce, mă voi întoarce la cineva care este de partea mea.”

Acesta este principiul și în cazul nostru. Adunarea este pentru Domnul locul în care El este prezent acum, prin Duhul Lui. Ea proclamă că Domnul are un loc într-o lume care-L respinge, și El Se va întoarce în *acel* loc. El are ceva la care să revină, ceva care este de partea Lui și care, fiind de partea Lui, îi va asigura, după cum i-a asigurat și Țadoc lui David, terenul de pe care să-Și restabilească dreptul Său universal.

De aceea Domnul dorește ca Biserica Lui să fie formată din adunări, adunări locale, răspândite pe toată suprafața pământului. Ele sunt o mărturie a drepturilor Lui într-o lume în care aceste drepturi Îi sunt contestate și nerecunoscute; ele proclamă: „Da, în această lume, *El* are dreptul suprem, nu uzurpatorul” și păzesc această mărturie. Când El va reveni, ele vor fi mijlocul, instrumentul prin care Își va recâștiga aceste drepturi care I-au fost contestate. Multe lucruri sunt legate de primirea Domnului. El va reveni la ai Lui, pentru că El este deja acolo ca stăpânitor.

Acum înțelegeți de ce Diavolul urmărește întotdeauna să distrugă, dacă poate, expresia locală a Bisericii; să distrugă acele mici grupuri din poporul Domnului care trăiesc într-o unitate și părtășie cerești cu El. Și aceasta deoarece ele reprezintă drepturile Lui – drepturile Domnului – contestând întotdeauna, prin însăși prezența lor, drepturile uzurpatorului. Chivotul mărturiei este acolo; și atât timp cât este acolo, de partea Domnului, uzurpatorul nu are stăpânire universală. El știe că aceste adunări demonstrează că împărăția lui este înfrântă, că este în pericol și ele îi sunt, constant, un țepuș în coastă. De aceea, dacă va putea, va stinge, va frânge, va dezbină, va face orice pentru a scăpa de acea manifestare locală care este după chipul lui Cristos și în care El este prezent. Aceasta trebuie să fie Biserica în reprezentarea ei locală; acesta ar trebui să fie scopul existenței pe acest pământ al oricărui credincios; să fie un loc pentru Domnul, o

mărturie cu privire la domnia și drepturile Lui suverane. *Primindu-L* pe Domnul, Îi dăm un astfel de loc și o astfel de mărturie.

Observăm, așadar, că însuși primul pas legat de Betania are o semnificație foarte mare. Reprezintă un principiu de o foarte mare importanță. Biserica este formată pe baza principiului simplu că *Cristos a găsit un loc*; în mijlocul acestei lumi în care este respins în multe feluri, El a găsit un loc.

Satisfacerea inimii Lui

În același pasaj, citim în continuare: „...*L-a primit în casa ei. Ea avea o soră numită Maria, care s-a așezat jos, la picioarele Domnului, și asculta cuvintele Lui*”. Tradus literal, versetul spune: „și ea s-a așezat la picioarele lui Isus continuând să asculte cuvintele Lui.” „S-a așezat la picioarele Lui continuând să asculte.” Tocmai acest lucru a iritat-o pe Marta: faptul că sora ei *continua* să asculte. Când s-a adresat Domnului, Marta a folosit, de fapt, același cuvânt. A venit la Domnul și a spus: „*Doamne, nu-Ți pasă că soră-mea continuă să mă lase să slujesc singură?*”. „Continuă să mă lase...” – și asta pentru că Maria „continua să asculte”!

Ce înseamnă toate acestea? De fapt, aceasta Îi dă Domnului ceea ce El dorește cel mai mult. Satisface inima Domnului. Inima Domnului a fost satisfăcută de ceea ce a făcut Maria. Astfel înțelegem semnificația Betaniei. În capitolul 21 din Matei citim despre întâmplarea cu smochinul. Isus mergea pe drumul care leagă Betania de Ierusalim. Fusese în Ierusalim și, văzând ce era la templu, inima Lui a fost umplută de durere, a fost străpunsă de agonia dezamăgirii. A privit în jur, fără să spună nimic, și S-a întors la Betania. Dimineața, pe când era pe drum, fiind flămând și văzând un smochin, S-a apropiat de el ca să vadă dacă nu cumva are fructe. Negăsind niciun fruct, a spus: „De acum încolo, în veac să nu mai dea rod din tine”; mai târziu, la întorcere, trecând pe lângă acel smochin, ucenicii au remarcat că acesta era uscat și I-au și atras Domnului atenția asupra aceluia lucru.

După cum știm, acel smochin avea legătură cu Ierusalimul și era o imagine a iudaismului din vremea aceea. Dezamăgirea din inima Domnului, pe care a cunoscut-o în templu, a fost aceeași cu dezamăgirea simțită de El când S-a apropiat flămând de smochin și nu a găsit niciun fruct; cele două situații sunt identice. În acel moment, ceea ce era ordinea lucrurilor dispărea din sfera de interes a Domnului. Iudaismul este dat la o

parte pentru tot restul veacului – „De acum încolo, în veac să nu mai dea rod din tine” (în greacă: „pentru veac”). Nu-L poate satisface pe Domnul, și este dat la o parte; este un pom uscat care nu-I poate da nimic.

Când inima Lui a simțit atât de acut acea dezamăgire și când a perceput-o în acest fel, a plecat spre Betania. Iar Betania înseamnă „casa smochinelor”. Domnul nu-Și găsește mulțumirea în templu sau în Ierusalim, ci în Betania. De aceea a mers El întotdeauna acolo. Inima Lui Își găsea mulțumirea nu în sistemul religios rece, fără viață, formal din acele zile, ci în atmosfera vie, vibrantă, caldă a casei din Betania. A știut întotdeauna că, deși cuvintele Lui erau respinse în Ierusalim, ele erau acceptate și ascultate cu sete în Betania; acolo era întotdeauna cineva care „continua” să asculte.

Sunt impresionat de ceea ce scrie în capitolul 2 din Faptele Apostolilor, unde spune că, după Rusalii, cei care au crezut „continuau stăruitor în învățătura apostolilor” (vers. 42, ASV). Observați? A apărut Biserica și aceasta este una dintre trăsăturile ei: „continuau stăruitor în învățătura apostolilor.” Suntem atât de obișnuiți cu aceste cuvinte, încât nu par să ne comunice prea multe. Permiteți-mi să încerc să le transpun într-un mod practic și simplu.

În aceste pagini sunt consemnate anumite lucruri. Acum le citiți și mergeți mai departe pe căile voastre; poate vă veți aduce aminte de ele o anumită perioadă de timp; poate vă veți aduce aminte mai mult timp de Betania. Menționarea Betaniei vă va aduce aminte de anumite lucruri pe care le-ați citit. Puteți considera acest mesaj ca fiind unul mai mult sau mai puțin bun, unul interesant, sau alte lucruri asemănătoare. Ce mare diferență este între această atitudine și aceea de a merge și a „continua stăruitor în învățatură”! Voi înșivă trebuie să înțelegeți pentru voi acest lucru: „Ce înseamnă pentru mine să continui stăruitor în acest lucru”?

Cuvântul folosit este, în realitate, „a persevera”. „Ei perseverau în învățătura apostolilor.” Este o mare diferență între a persevera în învățatură și a merge mai departe, spunând: „Acesta a fost un mesaj foarte bun.” „A persevera” înseamnă dedicarea practică, hotărâtă a inimii față de adevăr. Și Biserica este tocmai locul unde ceea ce vine de la El este primit, fiind urmat de o dedicare *completă* a întregii inimi, a întregii vieți.

Probabil tocmai aceasta nu-i plăcea Martei, și anume faptul că Maria s-a dedicat întru totul ascultării Domnului, abandonându-se, uitând de sine. Aceasta caută Domnul. Mă întreb care ar fi consecințele dacă am avea această atitudine față de orice cuvânt al adevărului divin pe care-l

primim. Când mă gândesc la munții de adevăr care au fost înălțați, nu pot să nu mă întreb: „Care este procentul în care adevărul acesta a fost pus în practică în mod real de către cei care îl aud?” Motivul pentru care cei de la început trăiau realitatea este acela că ei au avut o atitudine practică față de cele ce au auzit și au perseverat în ele stăruitor. Nu au mers mai departe spunând: „Ce predică minunată a rostit Petru astăzi!” Nu, ei au perseverat în învățătura apostolilor.

Acest lucru îl vrea Domnul. Aceasta aduce mulțumire inimii Lui. Maria și-a ocupat locul la picioarele Lui și a continuat să asculte cuvintele Lui. Orice altceva L-a dezamăgit, dar aceasta a adus mulțumire inimii Lui. A aduce mulțumire inimii Domnului trebuie să fie o caracteristică a vieților celor din poporul Lui; iar inima Lui este mulțumită și satisfăcută tocmai de faptul că ne ținem de cuvântul Lui, îi recunoaștem corect valoarea, îl considerăm ca fiind cel mai de preț. Adunarea trebuie să fie, pentru Domnul, „casa smochinelor” pentru Domnul.

Slujire corectată

În continuare, să privim la Marta. *„Marta era împovărată cu multă slujire, a venit repede la El și I-a zis...”* (KJV). Expresia din limba greacă folosită aici este foarte puternică și înseamnă că a mers la El și L-a implicat în această problemă. Adică ea L-a considerat pe El responsabil de această stare de lucruri și, dacă ar fi fost să spună tot ce avea în ea, ar fi spus: „Tu ești responsabil, Tu ești implicat în această situație, și Tu ești Cel care trebuie să o rezolvi”. Acesta este sensul comunicat de cuvintele folosite în original – Îl consideră pe El ca fiind implicat în această problemă și, dacă ar fi vrut, ar fi putut și ar fi trebuit să corecteze lucrurile. Asta arată că Marta a izbucnit. A ținut în ea și, în cele din urmă, nemaiputându-se stăpâni, a mers la El și a izbucnit: *„Doamne, nu-Ți pasă că soră-mea m-a lăsat să slujesc singură? Zi-i dar să-mi ajute!”*

Aș vrea să înțelegeți greutatea acestei situații pentru a o putea înțelege pe Marta. Trebuie să înțelegeți starea de spirit și poziția Martei. Expresia „împovărată cu multă slujire” nu prea ne spune care era situația cu adevărat. Cred că, din pricina traducerii, nu ne putem face o impresie clară cu privire la ce se întâmpla cu adevărat. Cuvântul din limba greacă folosit aici înseamnă era „distrasă”, „trasă în mai multe direcții”. Probabil neliniștea i se vedea pe față. Din ce motiv era neliniștită? Din cauza

multelor griji ale gospodăriei, poate a multor vase de curățat, a tot felul de preocupări. Și Domnul i-a spus Martei: „Marta, te frământă pentru tot felul de lucruri secundare; porți mai mult decât poți duce. Un singur lucru este cu adevărat necesar.”

Începeți să înțelegeți situația, nu-i așa? Pur și simplu era nevoie ca Domnul să o trateze pe Marta în ceea ce privea slujirea ei, pentru ca ceea ce era cel mai important să fie la locul lui. Domnul era plin de înțelegere față de Marta, care le pregătea masa, însă El a văzut că ea făcea din pregătirea mesei ceva atât de elaborat și de complicat, încât depășea proporțiile normale și punea lucrurile esențiale pe un loc mult inferior celor neesențiale.

Da, nu e nimic rău în a pregăti masa, dar să păstrăm proporțiile corecte. Să fim atenți ca lucrurile trecătoare să nu devină mai importante decât cele spirituale. Să nu devenim într-atâta de preocupați și distrași de lucrurile trecătoare, încât cele spirituale să fie eclipsate. Căci singurul lucru care trebuie făcut pentru ca toate celelalte lucruri să fie ținute la locul lor – și ele sunt bune când se află la locul lor – este ascultarea de cuvântul care iese de pe buzele Domnului.

Vedeți, este vorba despre păstrarea proporțiilor, despre lucrurile pe care punem accentul. Dacă lași ca lucrurile acestei vieți să te absoarbă, să te preocupe, să te frământă, să te neliniștească, lucrurile mai mărețe sunt trecute cu vederea. Și aici suntem cu toții de acord, când vedem lucrurile din această perspectivă, nu mai avem nimic de spus Stăpânului cu privire la Maria. Era necesară o ajustare a lucrurilor, astfel încât, în timp ce celelalte lucruri își aveau locul lor, un loc corespunzător, ele să rămână *la* locul lor și în proporția corespunzătoare, iar *lucrurilor supreme* să li se permită să predomine și să nu fie sufocate de lucrurile mai puțin importante, care sunt, până la urmă, trecătoare.

Despre aceasta a fost vorba în această situație. În Casa lui Dumnezeu, ceea ce contează mai mult decât toate preocupările noastre, decât toate strădaniile noastre febrile de a face o mie și unu de lucruri în lucrarea creștină – singurul lucru care contează este să-L cunoaștem pe Domnul și să-I dăm Lui loc să Se facă cunoscut. Deseori, în așa-numita „biserică”, activitățile intense împiedică auzirea glasului Domnului, Îl țin pe El afară; totul se concentrează asupra a ceea ce noi facem și prea puțin asupra a ceea ce ar vrea El să spună. Locul în care inima Lui este mulțumită este acela în care putem fi tratați ca să căutăm *lucrurile supreme*.

Ei bine, aceasta este Marta.

Mirul de preț turnat

Să ne îndreptăm acum atenția asupra celui de-al patrulea lucru, despre care citim la Matei 26:6-13. E vorba despre același sat, dar, acum, despre o femeie cu vasul ei „*de alabastru cu mir foarte scump*”. Întâmplarea ne vorbește, în primul rând, despre recunoașterea valorii Domnului Isus. Recunoașterea *valorii* Domnului Isus. Atitudinea tuturor celor care priveau spunea: „El nu merită”; așa a fost evaluat. „Nu merită.” Bineînțeles că nu ar fi exprimat-o în cuvinte. Însă femeia a recunoscut valoarea Domnului – că El era mai de preț decât acel mir „foarte scump”. Aici este vorba despre recunoașterea valorii excepționale a lui Cristos. Cred că aceasta este trăsătura principală. Este trăsătura Betaniei, a camerei de sus, este trăsătura „bisericii Mele”, a adunării Domnului; este trăsătura poporului după inima Lui, care recunoaște valoarea și vrednicia Lui neasemuit de mari, care recunoaștecă nu este nimic prea prețios pentru a fi pus la picioarele Lui. „*Pentru voi, care credeți, El este prețios*” (1 Petru 2:7, KJV).

Întâmplarea relatată este foarte simplă și totuși scoate în evidență prețuirea profundă acordată Domnului Isus. Această întâmplare conferă o particularitate acestui sat iubit. Cu alte cuvinte, faptul că Domnului Îi este recunoscută vrednicia și că El este prețuit și apreciat la adevărata Lui valoare face ca adunarea Lui să aibă o mare valoare pentru El. Aceasta trebuie să caracterizeze casa Domnului. Este o trăsătură care trebuie dezvoltată din ce în ce mai mult. Asupra acestui lucru trebuie să ne îndreptăm atenția, și anume să recunoaștem oricând și tot mai mult valoarea și vrednicia Domnului Isus. Cât de diferită este acest lucru față de sistemul formal și gol al bisericii! Cu greu am putea spune că trăsătura cea mai evidentă a acestuia este o apreciere sinceră, adevărată a valorii și vredniciei Domnului Isus. Acolo unde această apreciere este prezentă, acolo este adunarea. Unde aceasta lipsește, indiferent ce altceva ar fi, oricât de împodobit și elaborat ca prezentare, acolo nu este adunarea, nu este locul unde își găsește Domnul desfătarea.

Cred că mai este încă ceva de văzut aici. Spargerea vasului scoate la iveală valoarea mirului. „Vasul de lut fragil”, fiind spart, este cel care face posibilă manifestarea și exprimarea slavei lui Cristos. Cât timp vasul este întreg, tare și solid în el însuși, ceva la care privești, pe care nu-l poți trece cu vederea, ceva care te face să spui: „Iată un vas frumos; o capodoperă din alabastru”, nu descoperi acea taină. Putem să privim la oameni și să vedem ce capacități intelectuale au; oameni extraordinari, predicatori minunați

și așa mai departe – ne ocupăm de vas – și ceea ce este înăuntru rămâne ascuns. Însă când vasul se sparge, când este făcut cioburi, atunci atingem taina cortului slavei lui Cristos.

Vedem acest lucru în viața lui Pavel. Din punct de vedere intelectual, moral și religios Saul din Tars a fost un vas minunat de alabastru. El ne spune acest lucru: ne spune tot ce a fost și cu tot ce se lauda el; că oamenii priveau la ceea ce era și, fără îndoială, îl laudau; însă a fost zdrobit și nu s-a mai văzut nici Saul, nici Pavel, ci frumusețea și slava lui Cristos. Mireasma lui Cristos este eliberată atunci când vasul este spart.

Preaiubiților, exact așa stau lucrurile și în experiența noastră. Deși Biserica, adevărata Biserică, este clătinată din nou și din nou, iar mădulele sale, individual, sunt zdrobite din nou și din nou, nu s-a dovedit oare, pe parcursul istoriei, atât în privința Bisericii, cât și a persoanelor în mod individual că zdrobirea, clătinarea, lovirea au adus o manifestare a slavei lui Cristos într-un mod minunat? Exact așa se întâmplă lucrurile. Treceam printr-o nouă experiență în care suntem zdrobiți – uneori ne exprimăm altfel, spunând că suntem aduși într-un mod mai profund în moartea lui Cristos, că avem o experiență proaspătă a crucii; însă oricum am spune, este vorba despre zdrobire, zdrobirea vasului – dar, credeți-mă, preaiubiților, că aceasta duce la o manifestare și o cunoaștere mai deplină a slavei lui Cristos și la o nouă prețuire a Lui. În timp ce suntem zdrobiți Îl descoperim pe El. În același mod, și Biserica merge pe calea crucii și, prin zdrobire, ajunge să cunoască valoarea Domnului Isus.

Puterea învierii Lui

Să trecem la Ioan și la binecunoscutul capitol 11. Din nou este vorba despre Betania, însă de data asta citim despre învierea lui Lazăr. Nu vom parcurge întreaga istorisire, analizându-i detaliile, ci ne vom concentra direct asupra uneia dintre concluziile ei de la sfârșit. În acest caz, Betania devine scena, sfera în care se manifestă puterea învierii, viața de înviere. În acest capitol este vorba despre multe alte lucruri; găsim aici o minunată expresie a dragostei, o minunată expresie a părtășiei. Fiind departe de Betania, Domnul le-a spus ucenicilor: „Lazăr, prietenul nostru, doarme.” „Prietenul nostru”; nu „Prietenul Meu”, ci „prietenul nostru”. Observați? Aceasta este părtășia. „Isus iubea pe Marta și pe sora ei și pe Lazăr.” Aceasta este dragostea. Toate acestea sunt trăsăturile Betaniei; însă trăsătura care

iese în evidență aici este manifestarea învierii Lui, puterea învierii Lui, viața de înviere.

Și, din nou, Betania este o ilustrare a Bisericii pe care El o zidește. Știm acest lucru din Epistola către Efeseni sau, după cum este numită, „Epistola Bisericii”. Citim aici că Dumnezeu „ne-a adus la viață împreună cu Cristos” (Efeseni 2:5). Biserica este vasul în care este arătată puterea învierii Lui; nu putem doar să mărturisim despre acest fapt, despre această doctrină, ci trebuie să arătăm în mod practic că adunarea, potrivit gândului Domnului, este locul în care se arată puterea învierii Lui și viața Lui de înviere.

Știi că, deseori, când astfel de lucruri sunt afirmate, rămâne acel sentiment de gol: „Da, știm că *trebuie* să fie așa, întocmai cum trebuie să știm că am fost răstigniți împreună cu Cristos, că am fost înviați împreună cu El și, la fel este adevărat, că trebuie să cunoaștem puterea și viața Lui de înviere”. Acest lucru este spus din nou și din nou, dar ne oprim aici. Întrebarea este: cum stau lucrurile?

Trebuie să recunoaștem că Domnul a făcut să ia naștere Biserica având ca scop specific arătarea puterii Lui de înviere, și noi trebuie să ne predăm Domnului în vederea realizării acestui scop. Aceasta este calea: să recunoaștem că însuși scopul existenței noastre în această Biserică, în acest Trup este ca El să arate în noi puterea și viața Lui de înviere. Recunoscând acest lucru, declarăm limpede, înaintea Domnului, că suntem consacrați Lui; atunci responsabilitatea noastră se încheie, dacă e o consacrare din toată inima, și începe Domnul să lucreze.

Noi nu putem să ne înviem pe noi înșine, tot așa cum nu putem să ne răstignim pe noi înșine, dar trebuie să recunoaștem că tratamentele pe care ni le aplică Domnul au în vedere tocmai învierea. Deseori, pentru a-Și arăta puterea învierii Lui, El va trebui să lase lucrurile să treacă dincolo de punctul în care puterea omenească poate remedia sau salva ceva, să le lase să meargă atât de departe, încât să nu existe nicio altă putere în univers care să poată face ceva pentru a salva situația. Va permite morții, distrugerii să lucreze astfel, încât să nu existe nimic, dar absolut nimic în acest univers care să fie de vreun ajutor, în afară de puterea învierii Lui.

Vom ajunge în punctul în care a ajuns Avraam, care a devenit un mare simbol al credinței ce l-a dus direct la înviere: „El a privit la trupul lui, care era ca și mort” (Romani 4:19, ASV). Aceasta este expresia folosită de apostol cu privire la Avraam: „ca și mort”. Și Pavel a trecut prin această experiență: „Dar aveam sentința morții în noi înșine, ca să nu ne încredem

în noi înșine, ci în Dumnezeu, care învie morții” (2 Corinteni 1:9, ASV). Orice ar putea face omul în lumea creată se sfârșește imediat ce intervine moartea; el nu mai poate face nimic. Dumnezeu și numai El poate aduce la viață. Omul poate face multe lucruri atât timp cât are viață, dar când nu mai este viață, numai Dumnezeu poate face ceva. Și Dumnezeu va îngădui ca Biserica Lui și mădularele ei să ajungă deseori în situații care să fie cu totul dincolo de capacitatea omului de a face ceva, pentru ca El să fie arătat – El Însuși – și în aceasta omul să nu aibă nimic cu care să se slăvească.

Domnul Isus a spus: *„Boala aceasta nu este spre moarte, ci spre slava lui Dumnezeu, pentru ca Fiul lui Dumnezeu să fie slăvit prin ea.”* Slăvit! Noi ne-am dedicat acelui curs al lucrurilor – adică ne-am dedicat acelei direcții în care omul nu are absolut nicio putere –, dar cât de greu ne este să acceptăm aceasta în practică. Când lucrurile ajung într-o situație disperată, ne zbatem mult și ne gândim că totul a luat-o într-o direcție greșită. Însă e posibil că de-abia atunci lucrurile se desfășoară bine din perspectiva Domnului! Da, situația este disperată și recunoașterea acestui fapt nu îndepărtează disperarea și grozăvia ei. Dar dacă acea situație Îi va da Domnului posibilitatea supremă de a-Și înălța mărturia Lui strălucită, atunci e bună – adică e bună prin rezultatul ei.

Când, în final, în veșnicie, vom citi istoria Bisericii, care este Trupul Lui, și vom vedea prin tot ce a trecut ea, va trebui să mărturisim că nicio organizație omenească, nimic făcut de om, nu ar fi putut supraviețui, nu ar fi putut trece prin ceea ce au trecut sfinții. Când vom înțelege în lumina veșniciei și vom aprecia după standarde spirituale reale, vom spune că nimeni în afara Dumnezeului Atotputernic nu ar fi putut realiza acest lucru, nu ar fi putut duce totul până la capăt; și că a devenit, dincolo de orice îndoială, modul de manifestare a „nemărginitei mărimi a puterii Lui” (Efeseni 1:19); și asta spune multe. Dacă „nemărginita mărime a puterii Lui” este necesară pentru aceasta, atunci asta vorbește mult despre toate lucrurile din care trebuie să fim trecem, nu? Dacă „slăbiciunea lui Dumnezeu este mai puternică decât oamenii” (1 Corinteni 1:25), ce ar putea însemna „nemărginita mărime a puterii Lui”?

Ei bine, ea se arată în înviere. După cum știți, cuvintele acestea sunt legate de înviere: „Și care este față de noi, credincioșii, nemărginita mărime a puterii Sale, după lucrarea puterii tăriei Lui, pe care a desfășurat-o în Cristos, prin faptul că L-a înviat din morți” (Efeseni 1:19,20). Aceasta este „față de noi, cei care credem”. Biserica, mărturia Betaniei, trebuie să fie o

mărturie a puterii învierii Lui, iar dacă metodele Lui folosite față de noi necesită acest lucru, să fim încurajați și mângâiați de faptul că, prin aceasta, vom fi o manifestare adevărată a ceea ce El dorește de la Biserica Lui.

Sărbătorind victoria Lui

Trecem de la capitolul 11 din Ioan la capitolul 12. „Cu șase zile înainte de Paște, Isus a venit în Betania, unde era Lazăr, care fusese mort și pe care îl înviase din morți. Acolo, I-au pregătit o cină. Marta slujea (în mod evident, ea nu a înțeles din cuvintele pe care i le spusese Domnul anterior că era greșit să slujească; ea slujea în continuare – dar acum într-un mod corect), iar Lazăr era unul din cei ce ședeau la masă cu El. Maria a luat un litru cu mir de nard curat, de mare preț, a uns picioarele lui Isus și I-a șters picioarele cu părul ei și s-a umplut casa de mirosul mirului.”

Aici este descris un ospăț care conține câteva elemente. Unul dintre ele, reprezentat de Maria și fapta ei, vorbește despre închinare. Din nou este vorba despre prețuirea lui Cristos. Aceasta este închinarea. Închinarea – potrivit gândului lui Dumnezeu – este întotdeauna o manifestare a prețuirii față de Domnul Isus; prezentarea înaintea lui Dumnezeu a miresmei dulci a unei prețuiri din inimă a Fiului Său. Este posibil ca acest lucru să sune simplu, însă esența cea mai pură a închinării este exprimarea înaintea Tatălui a ceea ce credem despre Domnul Isus. Aceasta este închinarea. Aceasta este menirea adunării. Despre aceasta vorbește Betania.

Marta – da, Marta slujea. Dar era o slujire corectată. Ea slujește în continuare, însă o face într-un mod corect; Domnul nu mai are cuvinte de mustrare. Fața ei nu mai este împovărată de neliniște, nu este distrasă de îngrijorări. Acum slujește într-o casă a învierii. Vedem aici o slujire corectată, iar slujirea în casa Domnului este potrivit gândului Lui atunci când este realizată în părtășie și într-o proporție corectă cu închinarea. Relația dintre cele două surori a fost și ea corectată. Înainte, erau despărțite, întrucât lucrurile erau greșit proporționate și nelalocul lor; acum, corectarea a fost realizată, iar ele merg împreună în mod constant. Este o slujire corectată.

Lazăr stătea la masă. Bineînțeles, el reprezintă principiul vieții, al vieții de înviere. Acesta este, din nou, un alt semn al casei spirituale a Domnului. Deci avem închinare, slujire corectată și viață de înviere.

Însă întotdeauna, nu prea departe, există ceva sinistru. „De ce nu s-a vândut acest mir cu trei sute de lei și să se fi dat săracilor?” Întotdeauna când

adunarea este exact așa cum Domnul o vrea, Diavolul va da târcoale foarte aproape. Acest lucru poate fi un compliment pentru adunare, deoarece cu siguranță că orice lucru asupra căruia Diavolul nu privește cu gelozie nu este ceva ce ar satisface inima Domnului. Însă lucrurile sunt întotdeauna așa. Numai să începem să obținem ceva care să fie după inima Domnului, și vom vedea că un lucru sinistru va începe să dea târcoale, dorind să distrugă acea închinare, să pervertească acea prețuire pentru Domnul. Faptul că Diavolul își ațintește ochii cu gelozie asupra a ceea ce primește Domnul, dorind acele lucruri pentru sine, a devenit o caracteristică a adunării.

Vedeți, Biserica este cea care Îi dă Domnului Isus ceea ce I se cuvine să aibă și, din veșnicie, Diavolul a urmărit să-L jefuiască de acele lucruri, și o va face și în adunare dacă va putea, întrucât adunarea este cea în care Domnul obține scopul inimii Lui.

În afară și în sus

Încheiem citind ultimul pasaj, de la Luca 24:50-52.

„El i-a dus până spre Betania. Și-a ridicat mâinile și i-a binecuvântat. Pe când îi binecuvânta, S-a despărțit de ei și a fost înălțat la cer. După ce I s-au închinat, ei s-au întors în Ierusalim cu o mare bucurie.”

Trei expresii: „i-a dus”, „i-a binecuvântat”, „a fost înălțat”. Afară împreună cu Domnul, în locul Lui la o parte; sub binecuvântarea Lui; și legați cu El în cer – sau, folosind cuvintele lui Pavel, „ne-a pus să ședem împreună cu El în locurile cerești.”

Aceasta este Betania, aceasta este Biserica, aceasta vrea Domnul să aibă în viețile celor din poporul Lui astăzi.

Parcurgeți din nou ce am citit despre Betania și păstrați în inimă aceste lucruri, căutând hotărâți ca Domnul să obțină în voi aceste trăsături care sunt potrivit gândului Lui. Iar ceea ce facem, în mod individual, să căutăm să facem în acele părtașii, în acele adunări cu care avem legătură, ca ele să fie adevărate Betanii, expresii locale ale mării cetăți a lui Dumnezeu, Ierusalimul Ceresc.

